

ZERDALİ

DEDEMİLE BİR YIL

YAŞAR BAYRAKTAR

1. Bölüm

BENİM GARİP AİLEM

Tüm yaşıtılarımın bayıldığı yaz tatili benim için tam bir işkenceydi. Okula gittiğimde hiç değilse vakit geçirecek bir şeyler buluyordum. Günün büyük bir kısmını okulda geçiyordum zaten. Eve dönünce ödevlerimi bitirene kadar akşam oluyordu. Sonra bakıcım (Evet, bir bebek değilim ama bir bakıcım var.) nezaretinde anne ve babamın gelmesini beklerdim. Bu saatler benim için çok sıkıcı geçerdi çünkü anne ve babam bile ne zaman geleceklerini bilmezdi. Her an gelebilecek olmaları beklemeyi daha da çekilmez bir hâle getiriyordu. Bu belirsizlik bakıcımı da çok rahatsız ediyordu. Saat altıyı geçtiğinde sürekli söylenirdi.

Annemle babamı beklemek çok sıkıcıydı ama eve geldiklerinde de ailece eğlenceli vakit geçirdiğimiz söylenemezdi. Onların işleri asla bitmezdi. Uyuyana kadar kontrol edilmesi gereken e-postalar, telefonlar, yetiştirilmesi gereken dosyalar ve anlamadığım daha onlarca şey...

Annem ve babam şehir merkezindeki bir gökdelenin yirmi yedinci katında çalışıyordu. Aslında ne iş yaptıklarını bilmiyordum. Bir keresinde beni birkaç saatliğine iş yerlerine götürmek zorunda kalmışlardı. Yoğun ve zor bir işleri olduğunu o zaman görmüştüm. Küçük küçük bölmelerin içinde bilgisayarlarıyla hesaplamalar yapıyorlardı. Burada çalışanlar birbirlerini neredeyse hiç görmüyordu. Uzun süre orada kalmamama rağmen çok sıkılmıştım.

Ebeveynlerimin işlerini çok sevdiklerini zannetmiyorum. Daha doğrusu onlar hayatlarındaki pek çok şeyden memnun değiller ve listenin başında yaşadığımız ev geliyor. Anne ve babamın en büyük hayali daha geniş ve daha lüks bir ev almak. Ne zaman hayallerinden bahsedecek olsalar laf bir şekilde almayı düşündükleri eve geliyordu. Bu ultra lüks ve geniş evi alabilmek için gece

gündüz demeden çalışıyorlardı. Sürekli mesaiye kaldıkları için de ne zaman gelecekleri pek belli olmuyordu.

Yaz tatili geldiğinde okula gitmediğim için vakit hiç geçmiyordu. Sabahtan akşama kadar canım sıkılıyordu. Benimle pek de ilgilenmeyen bir bakıcıyla akşama kadar aynı evin içinde tıklılıp kalmak, siz de hak verirsiniz ki, hiç eğlenceli değildi. Yaz aylarının tek eğlenceli yanıysa kış aylarında oynamama pek izin verilmeyen tabletime karışılmamasıydı. Annemle babam evde olmadığı için, bakıcım da odamda sessizce oturduğum ve kendisine iş çıkarmadığım için tabletime karışacak kimse kalmıyordu. Ben de akşama kadar tabletle oynuyordum. Bir süre sonra tabletle oynamaktan da sıkılıyordum. Anlayacağınız sıkıldıkça oynuyor, oynadıkça sıkılıyordum. Böyle bir kısır döngünün içerisinde günlerimi geçirmeye çalışıyordum. Yaz tatillerinden neden işkence gibi geçtiğini umarım anlatabilmişimdir.

2. Bölüm

KÖTÜ SÜRPRİZ

Yaz tatilinin sonuna yaklaştığımız günlerden birinde ailece akşam yemeği yiyorduk. Daha önce de söylediğim gibi, annemle babamın belirsiz çalışma saatleri akşam yemeğini birlikte yememizin önündeki en büyük engeldi. Sadece önemli meselelerin konuşulacağı zamanlarda yemekte bir araya gelirdik.

Bu yemeklerden sonuncusu geçen ay gerçekleşmişti. Oynadığım oyun için yanlılıkla alışveriş yapmıştım ve babam faturayı gördüğünde küpeler binmişti. Yine birlikte yemek yediğimize göre önemli bir şey olduğunu anlamıştım ama konunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Son bir ayda yaptıklarımı hızlıca aklımdan geçirdim. Bakıcımın yaptığı yemekleri bitirmiyordum. Birkaç gündür yatağımı toplamamıştım. Bir de son günlerde tabletle oynama işini baya bir abartmıştım. Başım büyük beladaydı. Yemekten önce anne ve babamı bakıcımla mutfakta öze bir şeyler konuşurken görmüştüm. Tabletle uzun saatler oynadığımı annemlere söylemiş olmalıydı. Yiyeceğim fırçaya hazırlanıp beklerken darbe hiç beklemediğim bir yerden acımasızca geldi.

“Oğlum, annenle birlikte altıncı sınıfı dedenin mahallesindeki okulda okumana karar verdik.”

Altıncı sınıfa başka okulda gideceğimi duyduğum an sanki dünyam başıma yıkılmıştı. Öğretmenimi, arkadaşlarımı, sınıfımı, okulumu kısacası herkesi ve her şeyi çok seviyordum. Onlardan ayrılmak istemiyordum ama büyükleri bilirsiniz. Sizin hakkınızda bir karar verdiler mi ne yaparsanız yapın değiştiremezsiniz. İşin en acı tarafı da gideceğim okula annemle babamın birlikte karar vermeleri. Bir kez olsun benim fikrimi de alsalar hiç fena olmazdı hani.

Ben “Okulumu değiştirmek istemiyorum.” dedikçe bir sürü bahane sıraladılar. O okul da çok

iyi bir okulmuş. Her şey benim daha iyi bir eğitim almam içinmiş. Okuldan sonra yalnız kalamayacak kadar küçük, bakıcı tutmalarına gerek kalmayacak kadar büyükmüşüm. Aynı cümlemin içinde hem “büyüksün” hem de “küçüksün” demişlerdi. Her şey işlerine geldiği gibiydi anlayacağınız.

Yeni okulum dedemin evine yakın olduğu için okul çıkışında onunla kalacaktım. Babam da iş çıkışında gelip beni alacaktı. Benim iyiliğimden başka bir şey düşünmüyorlarmış. Daha burada anlatamayacağım kadar çok bahane sıraladılar ki bu durumu kabullenmekten başka çarem kalmamıştı.

Canım çok sıkılmıştı üstelik bunun tek sebebi okul değiştirecek olmam da değildi. Dedemin yanında kalacak olmam da benim için büyük bir problemdi.

Aslına bakarsanız onu, yani dedemi, pek tanımıyordum. Daha doğrusu hiç tanımıyordum. Annem de babam da tek çocuk. Annemin ailesi yurt dışında yaşıyor. Babaannem de ben doğmadan önce vefat etmiş. Kısacası hayatta ve yakında olan tek akrabamız dedem olduğu için akrabalarla ilgili pek fazla bir şey yok dünyamda. Sadece filmler sayesinde bayramlarda toplandıklarını,

düğünlere çağrıldıklarını görüyorum. Annemle babamın tatili çok az olduğu için biz bayramlarda tatile gidiyoruz. Arada sırada da kısa kısa ziyaretlerde bulunuyoruz dedeme. Bu ziyaretler de çok kısa olduğu için dedemi pek tanıma imkânı bulamamıştım. Yani, şey, daha dedemin adını bile bilmiyordum. Sadece merhaba dede deyip babamın zoruyla elini öpüyor, evinde internet, tablet, telefon olmamasına şaşırıyor, kısa bir süre sonra da tabletimde bir oyuna ya da yerdeki halının desenine dalıp gidiyordum.

Dedemle olan tüm muhabbetim işte bu kadardı ve şimdi her gün saatlerce orada babamın beni almaya gelmesini beklemek zorundaydım.

Küçük bir çocukken hayat benim için çok daha kolaydı. Annemle babamın “bug”ını bulmuştum sanki. Hani oyunlarda yazılım boşlukları olur, hile yazarak normal şartlarda yapamayacağın şeyleri yapabilirsin ya, işte öyle bir şey. Televizyonda bir şey izlememe izin vermediklerinde hemen ağlamaya başlıyordum. Çok geçmeden kendi elleriyle açıyorlardı. İkinci hilem ise yemek yememektir. Aç olsam bile isteğim yerine gelinceye kadar yemek yemezdim. Çok geçmeden her istediğime

ulaşırdım. Biraz büyüyünce bu hileleri bir kenara bırakmıştım ama bana başka çare bırakmamışlardı. Günlerce ağlamam ve yemek yememem bir işe yaramadı. Kaydım yeni okuluma alındı. Oldukça zor günler beni bekliyordu.

